

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobkyně: **T. H., DiS.**
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Burleovou
sídlem B. Václavka 923, Slaný

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2023, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2023, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalovaná zamítla žalobkyninu žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalobkyně dosáhla ke dni 1. 6. 2022, od něhož žádala o přiznání důchodu, pouze 31 let a 265 dnů pojištění, a proto nesplnila podmínku získání 35 let pojištění podle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Penzijní fond Ruské federace žalobkyni nepotvrdil žádnou dobu pojištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla žalobkyniny námitky a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že žalobkyní namítanou dobu pojištění na území dnešní Ruské federace se nepodařilo prokázat a ruský nositel pojištění nepotvrdil žádnou dobu pojištění získanou žalobkyní na svém území. Veškerá dokumentace předložená žalobkyní byla ruskému nositeli pojištění postoupena. Dále žalovaná konstatovala, že tvrzené studium na střední škole v Moskvě probíhalo v době do 27. 6. 1977, tj. předtím, než žalobkyně dosáhla 18 let věku. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 113/2013 – 45, podle kterého je zohlednění doby studia před 1. 5. 1990 jako doby pojištění podle § 13 odst. 1 části věty za středníkem zákona o důchodovém pojištění možné u nároků vzniklých po 1. 1. 2004 pouze za podmínky zaplacení pojistného za tuto dobu. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně zaplatila pojistné za období studia na střední škole.

Žaloba

3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Žalobkyně namítá, že žalované předložila potvrzení státního archivu Sovětského svazu z roku 1984, které potvrzuje, že se zde v té době nacházely dokumenty prokazující dobu zaměstnání žalobkyně. Žalobkyně má za to, že tento dokument je dostatečný a nelze jí klást k tíži, že současný nositel pojištění není schopen dohledat patřičné doklady.
5. Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, že jí nebyla zohledněna doba studia před dovršením 18 let na zahraniční střední škole. Žalobkyně předložila rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, podle kterého bylo její vzdělání na střední škole v Moskvě uznáno za rovnocenné studiu na střední škole v České republice. Rozsudek NSS č. j. 4 Ads 113/2013 – 45 na žalobkyninu věc nedopadá. Žalobkyně zahájila studium dne 1. 11. 1971 a ukončila je dne 27. 6. 1977. Ať už jde o dobu studia před nebo po dovršení 18 let, jedná se o náhradní dobu pojištění, která měla být započítána do doby potřebné pro vznik nároku na starobní důchod.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby.
7. K otázce započtení doby studia na střední škole v Moskvě žalovaná odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 6 Ads 23/2007 – 101, č. 1549/2008 Sb., podle kterého je nutno rozlišovat charakter studia, konkrétně zda se jednalo o studium, k němuž byl občan České republiky vyslán státním orgánem. Důvodem rozlišení je otázka účasti studujícího na nemocenském, resp. důchodovém pojištění. Byl-li student vyslán československým státním orgánem ke studiu na území Sovětského svazu, byl na základě dohody mezi oběma státy účasten českého pojištění, jako by studoval na území České republiky. Žalobkyně však na území Československé republiky nestudovala a nebyla vyslána ke studiu do Sovětského svazu. Žalobkynino studium zde sice probíhalo, avšak zcela v „režii“ tohoto státu včetně právních předpisů důchodového pojištění a účasti na něm. Cílem tedy zjevně bylo započítat dobu studia v cizině prakticky jen těm, kdo měli trvalý pobyt v České republice a ke studiu do ciziny byli vysláni. Ostatní osoby, které neměly žádný relevantní vztah k důchodovému systému České republiky, sotva mohly očekávat, že získají důchod z České republiky za dobu studia v cizině. Je pravda, že zákonem č. 110/1990 Sb. byla pro zápočet dob zaměstnání

v cizině vypuštěna podmínka povolení státních orgánů, avšak hodnocení těchto dob bylo nově podmíněno zaplacením pojistného do 31. 12. 1999. Po přijetí zákona o důchodovém pojištění se splnění této podmínky v případě studia v cizině nevyžadovalo, pokud k němu byl občan vyslán. Zákon č. 100/1988 Sb., ve znění účinném ke dni 30. 4. 1990 považoval dobu studia v cizině za dobu zaměstnání, za kterou byla povinnost zaplatit pojistné. Na dobu od 1. 11. 1971 do 27. 6. 1977 nelze vztáhnout § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, protože se jednalo o dobu zaměstnání v cizině před 1. 5. 1990, za kterou nebylo do roku 1999 zaplacené pojistné. Nelze aplikovat ani § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, který za náhradní dobu pojištění považuje dobu prvních šesti let studia až po dosažení věku 18 let. Účelem rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, na které žalobkyně odkazuje, je pouze možnost vykonávat výdělečnou činnost odpovídající danému vzdělání. Z pohledu zákona o důchodovém pojištění je nedostačující.

8. Žalovaná dále konstatuje, že při hodnocení doby zaměstnání získané v Sovětském svazu je třeba se řídit Smlouvou mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení, vyhlášenou pod č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „smlouva s Ruskou federací o sociálním zabezpečení“). Podle čl. 30 odst. 3 této smlouvy byl k posouzení dob zaměstnání žalobkyně od 25. 10. 1978 do 1. 2. 1982 povolán ruský nositel pojištění. Jestliže tuto dobu žalobkyně nepotvrdil, nelze ji zahrnout do celkové doby pojištění pro účely posouzení nároku žalobkyně na starobní důchod. Sdělením ruského nositele pojištění je žalovaná povinna se řídit.

Posouzení věci

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť se má za to, že s takovým postupem účastnice souhlasily (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Nezapočtení doby zaměstnání ve státním archivu Sovětského svazu

10. Žalobkyně namítá, že potvrzením státního archivu Sovětského svazu prokázala dobu zaměstnání na území Sovětského svazu v období od 25. 10. 1978 do 1. 2. 1982.
11. Podle čl. 1 odst. 1 smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení pro účely této smlouvy znamená výraz „doba pojištění (zaměstnání)“ dobu započítávanou podle právních předpisů každé ze smluvních stran pro přiznání nároku na důchody a dávky sociálního zabezpečení.
12. Podle čl. 12 smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení závisí-li podle právních předpisů jedné smluvní strany vznik, zachování nebo obnovení nároku na důchod, a také konverze důchodových nároků podle právních předpisů Ruské federace, na získání určitých dob pojištění (zaměstnání) nebo na jejich délce, pak se přihlídně k dobám pojištění (zaměstnání) získaným podle právních předpisů druhé smluvní strany stejně, jako by byly získány na území této smluvní strany, s výjimkou případů, kdy se uvedené doby časově překrývají.
13. Podle čl. 30 odst. 3 smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení pro stanovení nároků na důchody a dávky podle této smlouvy se přihlídně také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost. Přitom doby pojištění

(zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že daná osoba získala k uvedenému datu alespoň 1 rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle jejíchž právních předpisů byly skutečně získány.

14. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyně předložila žalované potvrzení ředitele Ústředního státního archivu Říjnové revoluce ze dne 29. 10. 1984, ve které je napsáno (*pozn. žalobkyně předložila originál v ruštině spolu s českým překladem, soud cituje z překladu*), že v dokumentech Ústředního státního archivu Říjnové revoluce, nejvyšších orgánů státní moci a státní správy SSSR, jsou údaje o tom, že žalobkyně pracovala ve speciální vědecko-restaurátorské výrobní dílně č. 2 provádějící restaurování předmětů užitého umění a malířství od 25. 10. 1978 do 1. 2. 1982. Od roku 1978 pracovala ve skupině umělců-restaurátorů a od roku 1979 do roku 1982 pracovala ve skupině restaurátorů provádějící pozlacování předmětů.
15. Žalobkyně dále v řízení vyplnila formulář CZ 207/RU 12 podle smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení, tj. prohlášení týkající se historie osobního pojištění (zaměstnání), který dle svého popisu slouží jako žádost o vydání potvrzení dob pojištění při podání žádosti o důchod na území jedné ze smluvních stran za účelem potvrzení doby pojištění získané na území druhé smluvní strany. V prohlášení žalobkyně mj. uvedla, že byla na území Ruské federace zaměstnaná od 1. 11. 1977 do 25. 10. 1978 jako administrativní pracovnice a od 26. 10. 1978 do 8. 2. 1982 jako restaurátorka.
16. Žalovaná oba dokumenty (potvrzení ředitele a formulář CZ 207/RU 12) dne 8. 7. 2021 zaslala ruskému nositeli pojištění spolu s formulářem pro komunikaci CZ 001/RU 1 podle smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení (viz bod 12 tohoto formuláře, dle něž bylo přiloženo i potvrzení), v němž požádala ruského nositele pojištění o formulář RU 205. Dne 2. 11. 2021 žalovaná dalším formulářem pro komunikaci urgovala ruského nositele pojištění ohledně potvrzení pojištění na území Ruské federace (tj. formuláře RU 205).
17. Dne 29. 11. 2021 bylo žalované doručeno sdělení ruského nositele (na formuláři pro komunikaci CZ 001/RU 1), dle něž nemůže žalované zaslat formulář 205 RU, protože jej nelze vydat na základě potvrzení doloženého žalobkyní. Byl odeslán požadavek příslušné organizaci k dalšímu ověření. Stejně sdělení bylo žalované doručeno dne 12. 4. 2022. Dne 1. 6. 2022 byl žalované doručen další formulář pro komunikaci, v němž ruský nositel pojištění sdělil, že nemůže zaslat formulář 205 RU, neboť se nepodařilo zjistit umístění archivu speciální vědecké a restaurátorské výrobní dílny č. 2, a proto nelze potvrdit dobu zaměstnání od 25. 10. 1978 do 1. 2. 1982.
18. V projednávané věci se žalobkyně dovolává započtení doby pojištění získané na území Sovětského svazu v letech 1978 až 1982. Při započtení této doby je tedy nutno postupovat podle smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení (viz její čl. 30 odst. 3, který umožňuje i započtení dob získaných do 31. prosince 2008), která má aplikační přednost před českými právními předpisy (čl. 10 Ústavy České republiky). V této souvislosti je podstatné, že smlouva s Ruskou federací o sociálním zabezpečení z roku 2014 je (na rozdíl od své předchůdkyně, tedy smlouvy se Svazem sovětských socialistických republik publikované

pod č. 116/1960 Sb.) tzv. proporcionální smlouvou o sociálním zabezpečení, založenou na principu koordinace (k rozlišení proporcionálních, teritoriálních a kombinovaných smluv viz Koldinská K., Pikorová G., Švec L., Tomeš I. *Sociální zabezpečení osob migrujících mezi státy EU*. 2. vydání. Praha: C. H. BECK, 2012, str. 35, a body 10 a 11 rozsudku NSS ze dne 30. 3. 2022, č. j. 6 Ads 14/2021 – 38). To je zřejmé např. z čl. 4 (rovnost zacházení), čl. 5 (výplata důchodu na území druhé smluvní strany), čl. 12 (sčítání dob pojištění) či čl. 14, 16 a 17 (výpočet tzv. dílčího důchodu dle poměru dob získaných na území smluvních států). Všechna tato pravidla jsou vlastní právě proporcionálním (koordinačním) smlouvám.

19. Z judikatury NSS přitom plyne, že v případě postupu dle dvoustranných proporcionálních smluv o sociálním zabezpečení, založených na principech koordinace, hodnotí pro účely nároku na důchodovou dávku doby pojištění získané mimo území České republiky **nositel pojištění státu, podle jehož právních předpisů měla být doba pojištění získána, a to podle práva tohoto státu** (viz citovaný rozsudek NSS č. j. 6 Ads 14/2021 – 38). To lze dovodit i ze znění jednotlivých článků smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení: již čl. 1 odst. 1 definuje dobu pojištění (zaměstnání) jako dobu započítávanou „*podle právních předpisů každé ze smluvních stran*“; čl. 12 hovoří o tom, že se přihlédne k dobám pojištění (zaměstnání) získaným „*podle právních předpisů druhé smluvní strany*“; a podle čl. 14 odst. 1 vypočítá instituce každé smluvní strany výši důchodu odpovídající době pojištění (zaměstnání) získané „*podle jejích právních předpisů*“ a zápočet dob pojištění (zaměstnání) se provádí „*podle právních předpisů té smluvní strany, jejíž instituce přiznává důchod*“.
20. Výše uvedené v souzené věci konkrétně znamená, že žalované nepřislušelo vyhodnocovat, zda potvrzení ředitele Ústředního státního archivu Říjnové revoluce ze dne 29. 10. 1984 prokazuje požadovanou dobu pojištění na území Sovětského svazu. To mohl pouze ruský nositel pojištění. K tomu, aby žalovaná mohla příslušnou dobu pojištění započíst, bylo tedy nezbytné, aby ji potvrdil ruský nositel pojištění v souladu s právními předpisy Ruské federace (jako druhé smluvní strany smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení, viz též bod 11 rozsudku NSS č. j. 6 Ads 14/2021 – 38). To se nestalo, ačkoliv k tomu žalovaná podnikla veškeré potřebné kroky. Podklady předložené žalobkyní (včetně potvrzení ze dne 29. 10. 1984) zaslala ruskému nositeli pojištění spolu s žádostí o potvrzení dob pojištění (tj. o formulář RU 205). Ruský nositel pojištění ovšem po provedeném šetření odmítl toto potvrzení vydat s tím, že požadovanou dobu pojištění nelze potvrdit. Žalované tedy nezbylo, než požadovanou dobu pojištění na území Sovětského svazu nezohlednit. Vlastní úsudek o relevanci potvrzení ze dne 29. 10. 1984 si totiž udělat nemohla.
21. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Nezapočtení doby studia před dosažením 18 let na střední škole v Moskvě

22. Žalobkyně dále namítá, že jí měla být jako náhradní doba pojištění započtena doba studia před dosažením 18 let na střední škole v Moskvě.
23. Podle § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného. Podle odst. 2 se za náhradní dobu pojištění považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia

získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.

24. Soud předesílá, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je vázán uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nepřísluší mu za žalobkyni domýšlet další argumenty ani vybírat z reality skutečnosti, které by žalobu podporovaly (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobkyně v žalobě nezpochybňuje dílčí závěr žalované, že ruský nositel pojištění žalobkyni nepotvrdil žádnou dobu pojištění získanou na jeho území (viz str. 2 napadeného rozhodnutí), z čehož plyne, že nepotvrdil ani dobu pojištění odpovídající studiu na střední škole v Moskvě. Tento závěr má ostatně i oporu ve správním spise: žalovaná zaslala ruskému nositeli žádost o formulář RU 205, tj. o potvrzení dob pojištění získaných na území Ruské federace (resp. Sovětského svazu), avšak ruský nositel jej opakovaně odmítl zaslat. Sama žalobkyně ani ve formuláři CZ 207/RU 12, tj. v prohlášení týkající se historie osobního pojištění (zaměstnání), neuvedla žádné doby pojištění odpovídající studiu na střední škole v Moskvě (v podrobnostech viz výše body 14 až 17). Žalobkyně své žalobní námitky naopak formuluje tak, že žádá započtení doby studia jako náhradní doby pojištění, z čehož lze dovodit, že se domáhá jejího započtení na základě zákona o důchodovém pojištění. Soud tedy nemá prostor se zabývat tím, zda by bylo možné dobu studia na střední škole v Moskvě započíst podle smlouvy s Ruskou federací o sociálním zabezpečení. Jen nad rámec lze říci, že skutečnost, že tuto dobu ruský nositel pojištění nepotvrdil, spíše svědčí o tom, že by ani to nebylo možné.
25. Žalované je třeba v prvé řadě přisvědčit v tom, že studium žalobkyně, které mělo probíhat od 1. 11. 1971 do 27. 6. 1977, nelze považovat za náhradní dobu pojištění podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Z tohoto ustanovení totiž výslovně plyne, že za náhradní dobu pojištění se považuje též „*doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let*“. V době ukončení studia (27. 6. 1977) přitom žalobkyně ještě nedosáhla 18 let (narodila se 24. 10. 1959, bylo jí tedy dosud 17 let).
26. Doby studia na střední škole v Moskvě nelze považovat ani za dobu pojištění ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. S žalovanou lze souhlasit, že v projednávané věci lze aplikovat závěry rozsudku NSS č. j. 4 Ads 113/2013 – 45. Zmíněný rozsudek vychází z předpokladu, že dobu studia v zahraničí nelze započítat podle příslušné mezinárodní smlouvy – což v projednávané věci žalobkyně nezpochybňuje (viz výše bod 24). V takovém případě ji lze zohlednit pouze podle zákona o důchodovém pojištění (viz body 18 a 19 rozsudku NSS č. j. 4 Ads 113/2013 – 45).
27. NSS v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že zohlednění doby studia v zahraničí před 1. 5. 1990 jako doby pojištění podle § 13 odst. 1 části věty za středníkem zákona o důchodovém pojištění je možné u nároků na dávky důchodového pojištění vzniklých po 1. 1. 2004 pouze v rozsahu, v jakém není tato doba zohledňována jako náhradní doba pojištění podle § 13 odst. 2 věty druhé citovaného zákona a **pouze za splnění podmínky zaplacení pojistného za tuto dobu**. NSS své závěry odůvodnil (viz body 19 a 20 rozsudku) tím, že podle § 11 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, platilo, že pokud nevyplývá něco jiného z mezinárodních smluv, hodnotí se z dob zaměstnání a náhradních dob v cizině pro vznik a výši nároků na důchod doby uvedené v § 8 odst. 1 písm. f) a v § 9 odst. 1 písm. e) tohoto zákona, jde-li o československé státní občany. Ustanovení § 8 odst. 1 písm. f) téhož zákona stanovilo, že zaměstnáním se rozumí studium po skončení povinné školní docházky. Zohlednění doby studia v cizině před dosažením 18

let jako náhradní doby pojištění je tedy podle NSS sice výslovně vyloučeno (dle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), avšak to nebrání případnému zohlednění této doby jako doby pojištění podle § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 11 písm. a) a § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995. NSS dále vysvětlil, že nelze postupovat podle rozsudku NSS č. j. 6 Ads 23/2007 – 101, v němž NSS teleologickou redukcí vyloučil povinnost zaplatit pojistné pro nároky vzniklé v období 1. 1. 1996 – 31. 12. 2003. U nároků vzniklých po 1. 1. 2004 – což je i případ žalobkyně – totiž podle NSS neexistuje tak intenzivní nerovnost při zohlednění doby studia v zahraničí. Podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění lze jako náhradní dobu pojištění započítat alespoň dobu studia v zahraničí po dosažení 18 let, aniž by se vyžadovalo zaplacení pojistného (což zákon o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2003 neumožňoval). NSS tedy vyšel z doslovného znění § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a setrval na tom, že dobu studia v zahraničí před dosažením 18 let lze započítat jen za podmínky zaplacení pojistného.

28. Soud nevidí žádný důvod, proč by se měl v projednávané věci odchýlit od citovaných závěrů NSS a žalobkyně ani žádné nenabízí (pouze s aplikací tohoto rozsudku nesouhlasí bez jakéhokoli zdůvodnění). Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nerozlišuje mezi studiem na střední (případ žalobkyně) a vysoké (případ řešený NSS) škole. Tento dílčí skutkový rozdíl tak není podstatný. Soud tedy konstatuje, že žalobkyně netvrdila a ani nyní netvrdí, že by za tvrzenou dobu studia na střední škole v Moskvě zaplatila pojistné a ani to nevyplývalo z obsahu správního spisu. Spornou dobu studia tedy nelze započítat (ani) podle zákona o důchodovém pojištění.
29. Lze dodat, že žalobkynina argumentace rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 4. 8. 2023 je mimoběžná. Z tohoto rozhodnutí, které je součástí správního spisu, skutečně plyne, že ministerstvo uznalo žalobkynino vzdělání na střední škole v Moskvě za rovnocenné studiu na střední škole v České republice v souladu s § 25 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), a že bylo vydáno pro účely důchodového pojištění. V souladu s § 85 odst. 1 písm. f) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, proto řádně prokazuje dobu žalobkynina studia na střední škole v cizině. V tom se mýlí (ve svém vyjádření k žalobě) i žalovaná, která nesprávně tvrdí, že uvedené rozhodnutí je nedostatečné z pohledu zákona o důchodovém pojištění a toliko dokládá možnost vykonávat výdělečnou činnost odpovídající danému vzdělání. Podstatné nicméně je, že v řízení před žalovanou nebylo žalobkynino studium na střední škole v cizině nikdy skutkově sporné. Ani v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost žalovaná nepopřela. Jinými slovy, napadené rozhodnutí vychází z toho, že žalobkyně tvrzenou dobu studia prokázala, resp. z toho, že tato skutková otázka je nerozhodná. Vždy šlo pouze o právní posouzení, tedy o to, že i kdyby žalobkyně dobu studia prokázala, nelze ji zohlednit jako náhradní dobu pojištění podle § 13 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění (neboť jde o dobu studia před dosažením 18 let) ani jako dobu pojištění podle § 13 odst. 1 části věty za středníkem zákona o důchodovém pojištění (neboť žalobkyně za tuto dobu studia nezaplatila pojistné). Na tom nemůže rozhodnutí ministerstva nic změnit.
30. Druhý žalobní bod je také nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná, byť byla naopak plně úspěšná, taktéž nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť projednávaná věc je věcí důchodového pojištění. Soud proto rozhodl tak, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. února 2024

Richard Galis, v. r.
samosoudce